

WPROWADZENIE

Kolejny zeszyt „Turyzmu” zawiera prace, które w większości dotyczą turystyki na obszarach górskich, w tym również osadnictwa turystycznego.

Geograficznie, zeszyt ukierunkowany został na problematykę turystyczną Bieszczadów Polskich, którym poświęcono większość zamieszczonych prac. Wybór tego właśnie regionu podyktowany został aktualnością zainteresowań społeczeństwa polskiego tym słabo zagospodarowanym, ale też mało jeszcze zdegradowanym obszarem. Próba odpowiedzi na to zainteresowanie społeczne wiedzą o Bieszczadach Polskich było III seminarium terenowe organizowane przez Zakład Geografii Miast i Turyzmu Uniwersytetu Łódzkiego w 1986 r., poświęcone problematyce turystycznej tego regionu. Plonem seminarium jest część opracowań zamieszczonych w tym zeszycie.

Nawiązując do wcześniej przyjętej koncepcji zeszytów „Turyzmu”, tom otwiera artykuł terminologiczny pióra J. Stachowskiego, który stanowi dalszy ciąg dyskusji nad problematyką teoretyczną tej młodej dyscypliny wiedzy. Artykuły A. Kowalczyka, J. Wrony i E. Dziegieć traktują o różnych aspektach osadnictwa turystycznego w obszarach górskich z tym, iż dwa ostatnie z wymienionych dotyczą Bieszczadów Polskich. Próbę metodologiczną badania funkcji regionów, empirycznie weryfikowaną w regionie bieszczadzkim, jest artykuł S. Liszewskiego. Bieszczadom poświęcona jest również notatka naukowa, w której S. Liszewski omawia wpływ turystyki na rozwój najbardziej dziś zagospodarowanej miejscowości, jaką jest Polańczyk.

Zeszyt tradycyjnie zamykają sprawozdanie i recenzja. Sprawozdanie autorstwa E. Dziegieć dotyczy wyjazdu studentów geografii turystyki z Uniwersytetu Łódzkiego na praktyki do Francji, a w recenzji omówiono pracę autorów jugosłowiańskich, poświęconą głównym regionom turystycznym Europy.